

[Brusvang]

så er forskellig fra vor, kan gennemføres i lovgivningen på en mere rimelig måde.

Regeringen har erklæret, at den ikke er interesseret i en sådan forhandling, men vil gennemføre sin lovgivning, sådan som vi kender den i øjeblikket med det indhold, den har nu. Jeg kan ikke se rettere, end at man ved at tage imod dette tilbud ville have sikret punkt 1: ingen krænkelse af § 73, stk. 1, om ejendomsrettens ukrænkelighed, punkt 2: at borgerne ikke efter lovens vedtagelse ville føle nogen form for usikkerhed, og punkt 3: at regeringschefen ikke kom til at svæve med en stor risiko for senere gennem en domstolsafgørelse at måtte se sine skøn underkendt.

Når regeringen totalt afviser en yderligere forhandling herom, er det regeringens ansvar og regeringens ansvar alene, at visse partier og visse medlemmer af dette ting derefter må skride til underskriftindsamling og gøre brug af disse underskrifter i henhold til stk. 2 i grundlovens § 73.

(Kort bemærkning).

Keld Andersen (KF):

Jeg vil gerne sige, at der er to muligheder for at sikre mindretalsbeskyttelse, når et forslag vedrører og indebærer ekspropriation. Den ene er den, som jeg har omtalt, i § 15, stk. 5, i folketingets forretningsorden, og den anden er den, som også har været omtalt, at få et lovforslag ud til folkeafstemning. Når man benytter den fremgangsmåde, som omtales i § 15, stk. 5, i forretningsordenen, og som jeg omtalte i mit første indlæg, udelukker man samtidig den anden mulighed, som er at få sendt forslaget til folkeafstemning, når det ikke fuldt ud kan udelukkes, at der er tale om ekspropriation. Det gør man, fordi grundlovens § 42, stk. 6, taler om, at love om ekspropriation ikke kan undergives folkeafstemning. Man udelukker altså med den fremgangsmåde, som vi har besluttet at anvende, den anden fremgangsmåde.

Det er sædvanligt, at statsministeren, når den fremgangsmåde tages i anvendelse, som jeg har nævnt, tager hensyn til en sådan henvendelse fra et mindretal, og jeg forventer, at statsministeren følger denne sædvane og først indstiller dette forslag til stadfæstelse, når nyvalg til folketinget har fundet sted og

forslaget på ny eventuelt er vedtaget af det derefter sammentrædende folketing.

(Kort bemærkning).

Dræbye (RV):

At jeg beder om ordet, skyldes dels formandens bemærkning til mig, dels hr. Keld Andersens bemærkninger nu.

Det, som jeg påpegede i mit indlæg, var, at der ikke behøver at være nogen uforenelighed mellem anvendelsen af de to bestemmelser. I det notat fra justitsministeriet, som er tilknyttet betænkningen, er det jo også fremhævet, at det i tvivlstilfælde er statsministeren, der tager stilling til, om loven er omfattet af ekspropriationsbestemmelsen i § 73. Hvis nu man gennemfører proceduren på en sådan måde, at statsministerens svar kommer, inden de tre søgnedage er afviklet, og man derefter fra dem, der har krævet udsættelse efter ekspropriationsparagraffen, tager det til efterretning og gerne vil have forslaget til folkeafstemning, skulle der være mulighed for det, men det kræver stor praktisk imødekommenhed, hvis man skal nå det inden for de tre søgnedage.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg vil da godt sige til hr. Dræbye, at det forudsætter da også en helt usædvanlig uanstændighed hos de partier, som nu taler om at få forslaget betragtet som et ekspropriationsforslag. Det vil da være en fantastisk situation, hvis de først plæderer for, at efter deres opfattelse er det et ekspropriationsforslag, og hvis så statsministeren siger, at det er det ikke efter hans opfattelse, så siger de: nå ja, men det er det nok heller ikke alligevel, så nu vil vi have det sendt ud til folkeafstemning, for man kan ikke sende ekspropriationsforslag til folkeafstemning. Jeg kan forestille mig meget fra borgerlig side, men jeg kan ikke forestille mig, at de vil spille sådan et dobbeltspil.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Hr. Dræbye har uret på ét punkt, som gør, at det ikke kan lade sig gøre at bruge begge